

Gospod Doropoljski!

Že drugo leto sem naročnik »Zvončka«. Jako mi ugajajo povesti, ki jih prinaša »Zvonček«. Posebno lepa je bila povest »Kekec na volčji sledi«. Imam še dva mlajša bratca, ki se tudi jako zanimata za »Zvonček«. Hodim v II. a razr. na Ledini. Učenje me jako veseli.

Prosim, priobčite tole malo pisemce v svojem kotičku.

Pozdrave!

Fran Čuden,
učenc v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Fran!

Mislím, da ni kotičkarja, ki bi ne bil vesel Kekca in njegovih doživljajev. Na uho Ti povem, da je sedaj gotov tudi III. del te znamenite povesti, ki jo bo priobčeval »Zvonček« v prihodnjem letniku. Pa tega nikomur ne povej!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim pis-mom. Najbolj mi ugaja Vaš kotiček. Moja sestra, ki hodi v II. razred, tudi jako rada čita Vaš kotiček. V šolo hodiva prav radi. Prosim Vas tudi za drugo polletje. Prosim, priobčite tudi moje pisemce v svo-jem kotičku!

S spoštovanjem!

Ljubica Zorčičeva,
učenka IV. razreda v Dobovi.

Odgovor:

Ljuba Ljubica!

Radosti me, da imaš tudi Ti svoje ve-selje z mojim kotičkom. In Tvoja sestríca tudi. Da pa bo veselje še večje — glej, je že Tvoje prvo pismo smuknilo na zaže-leni kraj!

Cenjeni g. Doropoljski!

Slišala sem, da radi čitate pisma mla-dine. Tudi jaz Vam hočem pisati tole pismo. V šolo hodim jako rada, ker se v šoli mnogo lepega in koristnega naučim. Stara sem že 11 let. Imam še dva brata in tudi zdrave starše. Tisti kraj, kjer sta-

nujem, se imenuje Spodnja Polskava. V mojem rojstnem kraju je jako prijetno. Spomladi cvetejo pri nas razne cvetice in pojo razni ptički. Tudi tedaj je prijetno, kadar drevje cvete. Če pridem zjutraj spomladi iz hiše, mi vonj cvetočega drevja gre v nos. Ob nedeljah spomladi grem tudi večkrat po razne cvetice, n. pr. po zvonč-ke, vijolice, marjetice itd. V drugem pis-mu Vam bom še bolj opisala svoj rojstni kraj.

Pozdravlja Vas
Vam vdana

Marija Krištofova,
učenka III. raz. II. odd. v Sp. Polskavi.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Najlepše je vsakemu človeku v rojstnem kraju. Tudi z menoj je tako in s Teboj seveda tudi. Bodi rojstni kraj še tako skromna in preprosta vas — lepšega kraja ni pod solncem! Ostani dobra in pridna jugoslovenska deklica, da boš delala čast svojemu rojstnemu kraju!

Dragi gospod Doropoljski!

Že dolgo sem imela namen, da Vam pišem. Ker sem Vam to na tihem obljubila, Vam zdaj izpolnjujem. Pred nekoliko tedni smo imeli prvič igro pri Sv. Jurju ob šč. Ta kraj leži na znožju Slovenskih goric. Šolo imamo jako lepo s šestimi raz-redi. V šestem razredu uči gospod nad-učitelj Ivanjšič, v prvem gospodična Koc-mutova, v drugem gospa Janševčeva, v tret-jem gospodična Brumnova, v četrtem pa manjka gospod učitelj Jenko, ki je odšel v Prekmurje. V petem razredu uči gospod Janševc. Jaz hodim v peti razred. Vsi ti predstojniki so nas pripravljali za igro. Imeli smo igro »Lojzika«. Med igro smo prednašali »Morje plaka«, ki smo se je naučili iz starega »Zvončka«. Zahvaliti se moramo vsem tistim, ki so nam pomagali, posebno pa g. Košarju, ker nam je narisal po celi steni Jadransko morje, in gospo-dični učiteljici Vesnerjevi iz Ljutomera, ki nam je posodila obleko. Peli smo lepe pesmi. Meni in moji sestri ugaja najbolj

ZVONČEK

igra »Lojzika«. Vlogo Lojzike sem igrala jaz. Lojzika je bila ubožica, ki sta ji umrla oče in pozneje še mati. Pozneje jo je dobila v roke huda Mica, ki jo je učila lagati in krasti. Med igro so plesali učenci iz drugega razreda narodno kolo. Najbolj moramo biti hvaležni gospodom učiteljem in gospodičnam učiteljicam, ki so nas tako lepo učili.

Pisala bi Vam še več, pa se bojim, če bi bilo moje pismo predolgo in ga ne bi hoteli natisniti, kakor ga niste od moje součenke Anice Hraševčeve, ki je zato jako žalostna, ker ni dobila odgovora.

Srčno Vas pozdravlja

Vaša vdana
Marica Svetonjeva.

Odgovor:

Ljuba Marica!

Lepo se v svojem pismu spominjaš vseh, ki so se trudili z vami in pripomogli, da je tako lepo uspela vaša prireditve. Take prireditve ne zabavajo samo, ampak imajo tudi plemenit vzgojevalen pomen. Koristne so mladini in odraslim ljudem. Čim več takih prireditev, tem bolj dokazujemo, da smo olikan narod, ki vedno stremi po napredku.

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Pišem Vam kratko pismence, da ga priobčite v svojem kotičku. V šolo hodim v II. razr. mešč. šole v Kočevju. Najrajša imam slovenščino. Ker je pa tukaj dosti Nemk in se je težko uče, zato pa moramo biti me Slovenke bolj navdušene za ta predmet in se ga prav pridno učiti, da bomo nekoč postale zveste Slovenke sebi v čast in v ponos svoji domovini. Upam, da tega mojega pismenca ne boste vrgli v koš. Morda se pa vendar najde kak primeren kotiček.

Z odličnim spoštovanjem

Vas pozdravlja
Julka Blejčeva.

Blagorodni g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikrat. V šolo hodim v II. m. r. v Kočevju. Najrajša imam zgodovino, v kateri se mnogo zanimivega učimo. Posebno rada pa imam zgodovino Slovencev, kako so trpeli pod krutim nemškim jarmom. Večkrat pa tudi mislim na neosvobodjene brate, ki ječe pod italijanskim nasilstvom. Upam pa, da napoči dan svobode, ko bom veselo vzkliknila: »Bog živi vse Slovane pod streho hiše enel«

Z odličnim spoštovanjem

Vaša vdana
Francka Pucljeva.

Cenjeni gospod Doropoljski!

To pismo je prvo, ki je namenjeno Vam, cenjeni gospod! Letos dobivam tudi jaz »Zvonček«. Obiskujem tukajšnji II. razr. meščanske šole v zavodu »Marijin dom«. S svojimi součenkami se izvrstno zabavam. V šoli mi najbolj ugaja slovenščina. Jako marljivo čitam ta lepi mladinski list in prav težko pričakujem prihodnje številke. Vljudno Vas prosim, objavite te skromne vrstice v svojem kotičku!

Iskreno Vas pozdravlja

Vaša
Tončka Lahova.

Odgovor:

Ljuba Julka, Francka in Tončka!

Odgovarjam vsem trem obenem, ker mi vse tri pišete na istem pismenskem papirju. Iz vaših pisem odmeva eno pripoznanje, da ste navdušene narodnjakinje. Prepričan sem, da take tudi ostanete — v čast in ponos naši veliki jugoslovenski domovini!

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Prav rad prebiram »Zvonček«, a najbolj me veseli Vaš kotiček. Letos bi se mi kmalu velika nezgoda pripetila. Zaradi velike draginje sem prav težko zbral denar in si ga naročil za pol leta. Kako bo naprej, ne vem. Potrudil se bom, da bom imel dobro izpričevalo. Potem mi ga bo papa naročil za pol leta. Upam, da se bom Vašega kotička še dolgo veselil.

Z odličnim spoštovanjem

Boris Verbič,
učenec IV. raz. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Boris!

No, kako je? Pol leta je minilo. Ali si sam zbral denar, ali Ti je plačal naročnino papa, ker si imel dobro izpričevalo? Upam, da utešiš mojo radovednost!

*

Veledenjeni g. Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Naznanjam Vam, da hodim sedaj v II. raz., ker je v Bočni dvorazrednica. Pri nas doma smo vsi prav veseli, ker je očka postal šol. vod. na Polzeli.

Moj bratec Bojan je dijak II. raz. real. gimn. v Celju. Drugo leto bom tudi jaz dijak. Vozila se bova z Bojanom po železnici v Celje.

Bratec bo vojak, a jaz inženir.

Presrečno Vas pozdravljata očka in mamica, posebno pa

Vaš hvaležni
Miloš Sotlar.

Odgovor:

Ljubi Miloš!

Želim Tebi in Tvojemu bratu, da se vama izpolnijo želje: Bojan bo junaško branil domovino, Ti pa boš s svojim znanjem dvigal nje lepoto in bogastvo! — Le pogumno in vztrajno naprej!

*

Cenjeni gosp. Doropoljski!

Dovolite, da tudi jaz stopim med Vaše koticarje. Jako rada čitam sestrin »Zvonček«. Ko bo ona dovršila šolo, bom jaz sama naročnica »Zvončka«. Stara sem 9 let, hodim v 4. raz. Moja večja sestra pa hodi v 6. raz. Tudi brateca imam, ki bo začel letos hoditi v prvi raz. osnovne šole v Gornji Radgoni. Stanujem tik ob državni meji; iz okna vidim v sosedno državo, od katere nas loči reka Mura.

Moja sestra je že dolgo naročnica »Zvončka«, ker pa tudi jaz rada čitam Vaš »Zvonček«, upam, da tudi moje pisemce sprejmete v svoj kotichek.

Najlepše pozdrave Vam pošilja

Vaša vdana

Milica Zamudova.

Odgovor:

Ljuba Milica!

Najprej moram pohvaliti Tvojo lepo pisavo in čedno obliko Tvojega pisma. Vedno sem vesel, kadar tako pismo dobim v roke. Olika zahteva, da nikoli ne damo umazanega ali neokusnega pisma iz rok. Snaga in red naj se zrcalita iz vsakega pisma.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naročena sem prvo leto na »Zvonček« in ga prav rada čitam. Vsakokrat najdem kaj lepega v njem. Kako bi bila moja mamica vesela, ko bi ji povedala, kar sem čitala, a je nimam več! Umrla mi je leta 1920., ko sem bila stara 9 let. Ni ure ne dneva, da bi se ne spominjala svoje ljube

mamice. Vedno mi je dajala kruha, ko sem šla v šolo, zdaj mi ga pa nikoli več ne bo delila. Kadar čitam »Zvonček« ali kako drugo knjigo, se malo zamotim, da nisem ves dan tako žalostna.

Želim Vam, gospod Doropoljski, ljubega zdravja in dolgega življenja, po smrti pa večno veselje!

Srčno Vas pozdravlja

Lenika Šparaklova
v Koblju.

Odgovor:

Ljuba Lenika!

Prav ginljiva je Tvoja globoka ljubezen, ki jo gojiš do drage svoje pokojne mamice. Želim, naj te spremlja ta ljubezen na vseh potih življenja, da ostaneš vedno in povsod dobra, blaga in plemenita!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dolgo se že pripravljam, da bi Vam pisala. Stara sem 10 let. Jako rada prebiram Vaš »Zvonček«. Najbolj mi ugaja povest »Neuslužni Ivo«. V šolo hodim prav rada. Za razrednico imam gospodično Berto Menhartovo. Obiskujem 4. razred v Gornji Radgoni. Vse predmete se učim rada. Najbolj me pa veseli risanje. Prerisala sem že nekaj iz Vašega »Zvončka«.

Imam še malo sestrico Francko, ki jo imam jako rada, ki pa je doma pri mami v Logatcu.

Prosim Vas, da bi natisnili kako igro, kjer nastopijo tudi deklice, ne samo dečki, ker me bi tudi rade igrale.

Pozdravlja Vas Vaša

Ivanka Šemrovova.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Saj je tudi take igre že priobčil »Zvonček«, kjer nastopajo tudi deklice. Nadejam se pa, da priobči še kdaj kako igro, ki bo ustrezala Tvoji želji. Potrpi!

